

SVENSK FISKERITIDSKRIFT

Dr. TH. THORSTEN EKMAN

35: E ÅRG.

1926

HÄFT. 4.

ALMQVIST & WIKSELLS BOKTRYCKERI-A.-B.
UPPSALA

Fiskare!

Fiskenät, bodda och obodda, **notslingsor**, liksom **ryssjor** och **mjärdar** köpas blåt och billigast från vår gamla, välkända fabrik. Första pris vid alla besökta utställningar, däribland guldmedaljer i London, Göteborg, Malmö, Stockholm och Bergen. Priskurant gratis och franko.

SVENSKA FISKREDSKAPSAKTIEBOLAGET - STOCKHOLM

STRÖMMINGSBURKAR

blanka och dekorerade
för alla inläggningar

Tillverkas av: **Nordiska Bleckemballagefabriken** Införda offert
GEFLE • Telefon 35 09

SHELL

BENSIN och SMÖRJOLJOR

använder

varje ekonomisk motorman

SVENSK-ENGELSKA MINERALOLJE A.-B.

FAKU — FLYGEL — ZEESEN

för flundrefångsten är nutidens bästa släpredskap.

Faku — Flygel — Zeesen fångar skarpt, släpas lätt, användas på varje grund, lätt i skötsel, billigt i pris och underhåll. Vi leverera detta moderna redskap såsom specialitet prompt och i varje storlek, med garn av bomull, hampa eller manilla.

*Specialanbud lämnas alltid beredvilligt.
Vid beställning måste motorstyrka (PS) angivas.*

FAHLBUSCH & KUTSCH

Fischerei- & Schiffahrts-Materialien G. m. b. H.
Altona/Elbe (Tyskland), Alte Fischhalle, Gr. Elbstrasse

ÄLDRE ÅRGÅNGAR

Årgångarna 1903—1917 finnas till salu hos Almqvist & Wiksells Boktryckeri-A.-B., Uppsala, till pris av kr. 1:50 pr årgång, 1918—25 å kr. 2:20; *serier* billigare efter förfrågan hos redaktionen, Södertelge.

För icke medlemmar av Svenska Fiskareförbundet är priset för årgångarna 1909—1925 kr. 2:50.

Lösa häften erhållas till pris av 60 öre pr st., häften med färgplansch kostar 75 öre pr st., häft. 2 1917 kostar 1 kr.

Dessutom portokostnader.

Svensk Fiskeri-Tidskrift

UTGIVARE D:R TH. THORSTEN EKMAN.

FISKERIINTENDENT.

35:e årg.

1926

Häft. 4

ÄT MERA FISK!

Ett omedgörligt villkor för att en livsmedelsproduktion skall bära sig och vidare utvecklas är, att produkterna få avsättning till lönande priser. Då det gäller en sådan massproduktion som fiske, särskilt havsfisket, lämnar möjligheter till, och då folk i allmänhet ej har tillräcklig kunskap om fiskes näringsvärde och benägenhet, om eljest möjlighet, att låta fisk, framför allt färsk fisk, ingå som mera ofta återkommande led i matordningen, behöver allmänheten förmås härtil genom propaganda. Sådan har också på senare år utövats i vårt land — liksom för resten i flere andra länder. För tidskriftens läsare torde icke närmare behöva framhållas fiskens framstående egenskaper som livsmedel, dess näringsvärde, lättsmälthet och hälsosamhet. Men väl torde kanske böra åter och åter påpekas önskvärdheten av, att de teoretiska kunskaperna härom också tillämpas — och spridas. Gör sålunda var och en i sin stad propaganda — det gör vad det kan!

Det är emellertid ej nog med att låta allt gå efter gamla metoder, det behöves att utvidga möjligheterna till avsättningens ökande på så många vis som möjligt. Så behöver fiskdistributionen förbättras och möjligheten att på bekvämt sätt åtkomma fisk underlättas. På landsbygden har sedan gammalt förekommit, att fiskare eller uppköpare farit omkring och avyttrat fisk i stugorna — alltid välkomna ha de varit. Nu har sådan försäljning m. o. m. börjat ske med automobiler, vilket bl. a. medfört den fördelen, att fisken lättare kommit färsk till konsumenten. I städerna är det i regel sämre ställt med sådan

7 — 26331. Svensk Fiskeri-Tidskrift 1926. Häft. 4.

ambulerande fiskhandel, och då de fiskdetaljhandlare, som hava butiker, i regel äro få och mera sällan finnas i städernas utkanter, så få hushållen där ej fisk utan mera tidsförlost och besvär, än många husmödrar vilja eller kunna sätta till för saken. I Göteborg har det varit bättre ställt, i det där varit mera vanligt med ambulerande fiskförsäljare. Nu lär där t. o. m. förekomma sådana med bil! De s. k. hygieniska vådorna med sådan ambulerande fiskförsäljning äro nog vida mindre än som ofta påstås. Det hela beror ju mest på, om säljarna köpa in god vara eller nöjer sig med sämre. I alla händelser torde den ambulerande fiskförsäljningen böra uppmontras och hållas om ryggen av dem, som anse att ett ökande av fiskkonsumtionen är av godo. Att en del fasta fiskförsäljare se de ambulerande med oblidiga ögon, kan man ju tänka sig, men i själva verket torde även de hava fördel av, att fiskkonsumtionen ökas.

Det gäller emellertid att öka fiskkonsumtionen även genom att föra in den på nya banor. I England har den s. k. fiskstekarrörelsen blivit en sådan — och en jätte. Det torde nu — början lär hava varit en enda dragkärra, från vilken såldes färdigstekt fisk — finnas där omkr. 30,000 »Fried-Fish-Shops» (fiskstekarbutiker), och »Fish and Chips» (i olja stekt fisk och potatis) är en av de viktigaste vardagsmåltider, d. v. s. en för ekonomin högst viktig historia. I en artikel i »Sunt Förnuft» (mars 1925) uppgives, att mer än halvannan miljard (1,500,000,000) portioner »fish and chips» då serverades i England om året. Siffrans storlek kanske ej uppskattas fullt; lättare framgår den kanske av att enligt samma artikel fiskstekarna i England under krigsåren fingo åtnjuta privilegiet att obegränsat begagna dyrbar olja, medan alla andra förbrukare utsattes för hårda åtstramningar. Grunden var givetvis, att fiskstekerierna äro så inrättade att de spara på alla råvaror (bara för olja skulle det gå löst på tusentals ton *inbesparad*) och här gällde det massor både fett och andra livsmedel.

Frågan är om det ej skulle »kunna gå» och löna sig också att hos oss inrätta sådan fiskstekaraffärer. I England går det

glänsande, i Tyskland, liksom även i Frankrike, Holland och Belgien, har man också, ofta med gott resultat, börjat.

För fiskavsättningen skulle en sådan sak verka mycket gott både genom den direkta ökningen i fiskkonsumtionen och den indirekta, som kunde väntas uppstå genom att en massa människor finge mera smak för att äta fisk.

Fischereidirektor H. LÜBBERT, Hamburg, höll den 27 juni i år på »Reichsverbandes Deutscher Fischkleinhändler» årsmöte ett föredrag¹, som synes vara av så stort intresse för oss i Sverige att taga del av, både i avseende å »fiskstekarrörelsen» och en del andra förhållanden, att vi återgiva det med endast smärre förkortningar.

I det föredrag², som W. LOFTAS, ledaren av »Fried Fish Trade», stekfiskhandeln, höll i Hamburg den 29 april 1926, har han gjort ett välgrundat påstående. Han sade, att man blott då kunde vidare utveckla det tyska havsfisket, om det lyckades oss att organisera fiskfördelningen bättre. Han har betonat, att blott efterfrågan framkallar ett anbud, och att man icke kan vidare utveckla ett produktivt yrke endast därigenom att man ökar utbudet, utan blott om man ökar efterfrågan; ty det vore icke så, att utbud frambringar efterfrågan, utan tvärtom har alltid efterfrågan framtvingat anbud och kommer också att göra det i framtiden.³

Vidare sade han, att, om det lyckades att erhålla bättre metoder för fiskdistributionen, så föreläge stora möjligheter till utveckling av det tyska havsfisket.

Huru står det då i dag till med förhållandet mellan utbud och efterfrågan på det tyska havsfiskets område?

Av år 1924 till Nordsjöfiskehamnar införda 147 miljoner kg. färsk havsfisk hade 128 miljoner fångats av tyska fiskeångare. Av dessa 128 milj. kg. kunde endast 85 milj. kg. tillgodogöras såsom människoföda inom Tyskland, under det att 29 milj. kg. förarbetades till klippfisk för export, och 14 milj.

¹ Se »Der Fischerbote» Häft. 14, 1926.

² »Der Fischerbote» Häft. 11, 1926.

³ Det är dock stundom möjligt att framkalla efterfrågan genom att framvisa en god vara.

kg. måste till förlustbringande priser lämnas till fiskmjölsfabriker för framställande av fodermjöl. Men förutom de i tyska hamnar landade 128 milj. kg. havsfisk fingo de tyska fiskeångarna i Nordsjön och Nordhavet ytterligare 57 milj. kg., av vilka 2 milj. måste säljas i holländska och 55 milj. i skotska fiskehamnar, enär de överhuvud taget ej kunde säljas i Tyskland. Sålunda blev endast 85 milj. kg., d. v. s. ej fullt hälften, av den tyska fiskeångareflottans totalfångst, 185 miljoner kg., utnyttjad såsom livsmedel för tysk befolkning.

Den tyska fiskeångareflottan är sålunda med sina 400 fartyg alldeles för stor för Tysklands närvarande behov av havsfisk. Men om vi taga hänsyn till, att Storbritannien med en befolkning av omkr. 42 miljoner människor, gentemot Tysklands 63 miljoner, förutom c:a 1,500 sillfångstångare sysselsätter en flotta på c:a 1,800 trälångare, vars fångster helt och hållet förbrukas inom Storbritannien, så måste vi komma till den slutsatsen, att det icke är vår fiskeångbåtsflotta som är för stor, utan vår fiskkonsumtion som är alldeles för liten.

Vi veta numera, att havsfisk är ett av de värdefullaste livsmedel, som man känner. Det är därför icke försvarligt, att det tyska folket ej blir upprört av att ett så värdefullt livsmedel dels förarbetas till exportartikel, dels blir kreatursfoder och dels direkt säljes till utlandet, blott emedan det ej lyckas att i Tyskland förstora avsättningsområdet för fisk.

Hur skulle detta kunna ske? Vi måste vända våra blickar till Storbritannien och undersöka, huru man där lyckats att för befolkningen utnyttja så oerhörda mängder havsfisk. Där tillgodogöras 80 % av alla havsfiskfångster genom färskfiskhandel och stekfiskerier, hälften på vardera. De sista åren har Storbritanniens totala havsfiskfångst uppgått till i genomsnitt 1,000 miljoner kg. Sålunda går genom färskfiskhandeln årligen 400 milj. kg. eller på befolkningen i sin helhet c:a 10 kg. pr st. I Tyskland är sistnämnda siffra endast 2,35 kg. eller föga mer än $\frac{1}{4}$ av den engelska. Den tyska fiskhandeln behövde sålunda utvecklas, så att färsk havsfisk kunde erhållas i städer och på platser inuti landet, där fiskhandlare nu saknades.

Till dessa 400 milj. kg., som gå genom fiskhandlarna, kommer emellertid lika mycket, som stekfiskhandeln tillför förbrukningen. I Tyskland finnes hittills stekfiskhandel endast på få ställen, alltsomallt kanske 70 stekfiskbutiker emot över 30,000 i Storbritannien. Den tyska stekfiskhandeln kommer sålunda knappast alls i betraktande som avnämare för havsfisket. Det gäller därför att utveckla den. Kunde vi åstadkomma att genom stekfiskhandel omsätta lika mycket havsfisk som genom färskfiskhandeln, sålunda c:a 148 milj. kg., så skulle vårt storsjöfiske icke endast få full sysselsättning utan även behöva utvecklas än mera. Yrken, som nu äro sysselsatta av havsfisket, såsom varv, maskinfabriker, nätfabriker m. fl., och av vilka flera gå m. l. m. dåligt, skulle bliva fullt räntabla.

Vad menar man då med »stekfiskhandel», i England kallad »Fried Fish Trade»? Jo där tillredes fisk, vanligen i form av filéer, d. v. s. utan skinn och ben, på så sätt, att den omgives med en deg av rent vetemjöl, kokas eller rättare stekes några minuter i sjudande fett (olja), varefter den serveras antingen med stekt skivad potatis (engelska: chipped potatoes, franska: pommes frites) eller med potatissallat, vare sig för förtäring på platsen eller för avhämtning.

Ett halvt kg. rent fiskkött kan, allt efter de anspråk som ställas på lokalen, säljas för 50 à 75 pfg. (1 pfennig = 0,80 öre) inklusive potatisen, varvid vinsten för övrigt blir ganska god. I Frankfurt am Main och dess omgivning säljas överallt stekta fiskkotletter för 60 pfg pr $\frac{1}{2}$ kg.

Hamburgerfysiologen professor Dr. KESTNER har nyligen påvisat, att stekfiskanrättning ej blott, i likhet med all havsfisk, har ett utomordentligt näringsvärde utan även, i motsats till kokt fisk, har ett oväntat högt mätnadsvärde, då man med mätnadsvärde menar den tid som åtgår tills man efter en måltid ånyo känner hunger. Mätnadsvärdet går parallellt med magens tömmande och varigheten av magsaftavsöndringen. Professor KESTNER har visat¹, att kokad sej (= »havslax»!) med kokt potatis smälter på 3 timmar, under det att en lika mängd i deg stekt sej med stekt potatis (chipped

¹ »Der Fischerbote» Häft. 12, 1926.

potatoes) behöver ej mindre än över 12 timmar för att komma ifrån magsäcken. Enligt hans åsikt beror den ansevärdiga höjningen av mätnadsvärdet ej på ökningen av fett utan på att ytan är hårdstekt (eller rostad). Han kommer till följande slutsats: »Stekfiskanrättningar hava högt mätnadsvärde liksom anrättningar av mycket kött och stekt potatis. Den som äter stekt fisk stillar sin hunger ej blott för ögonblicket, ty en sådan för 50 pfg räcker för hela dagen. Stekt fisk är ej endast välsmakande utan även på grund av mätnadsvärdet utomordentligt billig.»

Här hava vi sålunda äntligen ett enkelt medel att för tyska folket göra tillgängliga fiskrätter av lika så högt mätnadsvärde som näringsvärde. Man kan ej heller längre säga, att husfrun har så mycket arbete med tillagningen av fisk, ty »stekfiskan» säljes färdiglagad; man kan ej heller invända att fiskbenen äro farliga för barnen, ty man kan köpa fiskfiléer, och de skola vara befria. Och slutligen bortfaller invändningen att man ej känner sig ordentligt mätt av fisk, ty mätnaden blir lika stor som av kött och stekt potatis.

Allt bör sålunda göras för att så fort som möjligt utveckla stekfiskhandeln i Tyskland. Hittills har blott föga gjorts här för; 70 stekfiskkök i Tyskland mot 30,000 i England! Dock finnas i Hamburg, Bremen, Cuxhaven, Bremerhaven, Wesermünde, Norderney och Düsseldorf ett antal väl inrättade stekfiskrestauranger, där man för 50 à 60 pfg kan få utmärkt lagade och fullt mättande fiskmåltider.

En annan utveckling har stekfiskhandeln tagit i Frankfurttrakten. Där liksom i Offenbach, Wiesbaden, Höchst, Hamburg, Darmstadt finnes omkr. 20 stekfiskbutiker lagda på annan grund än i norra Tyskland, varest man i större eller mindre restauranger äter sin stekfisk på platsen med eller utan måltidsdryck; endast en ringa del av produktionen säljes till avhämtning. I södra Tyskland är det däremot regel, att färskfiskhandlaren har en fiskugn i sin lokal och att han för avhämtning i butiken säljer stekfisk, vanligen kotlettbitar inlagda i deg och rullade i mjöl till ett pris av 60 pfg pr $\frac{1}{2}$ kg. Stekugnen står i regel i butiken, i få fall i ett rum bredvid.

Det är i regel mycket vackra, kakelbelagda engelska ugnar från Acme Engineering Co., Leeds.

Framgången har varit enorm i Frankfurttrakten. Nästan alla fiskhandlare framhålla, att deras affärer förbättrats betydligt, sedan de satt upp stekugnar. Några hava haft dem redan $1\frac{1}{2}$ år. En av de största och framgångsrikaste fiskdetaljisterna förklarade, att framgången varit så stor, att om 10 år det ej torde finnas en detaljist i Tyskland, som ej hade stekugn.

Givetvis skall man akta sig för att tro att vad som går på en plats lyckas överallt. Frankfurt-systemet går nog ej var som helst, i flera trakter av Tyskland har nog restaurangsystemet företräde. För stekugnar i butik fordras nog stora och vackra butikslokaler, vilket ju är särskilt vanligt i Frankfurt."

Emellertid ansåg talaren, att det vore möjligt att i varje stad i Tyskland inrätta stekfiskbutiker av den ena eller andra typen. Fiskhandlaren hade nu i sin hand att föra fram denna stora utveckling. Han vore kallad därtill, ty på de flesta platser finnes ingen bättre fackman. Fiskhandlaren vunno därmed ett medel att ansenligt öka sin omsättning och därmed sin affärsvinst. Han bleve å andra sidan en ännu viktigare faktor än han hittills varit i det tyska folkets livsmedelsförsörjning.

Till slut lämnas en förteckning på 34 städer med fiskstekerier; Frankfurt står främst med 14 st.

T. E.

ETT FÖRORENINGSÄRENDE FRÅN STÅNGÅN— ROXEN.

Sjön Roxens fiskeriförening u. p. a. hade den 8 febr. 1924 hos fiskerirentendenten i distriktet klagat över förorening i Stångån och därvid anfört, att föreningen ansåg föroreningen orsakas genom avfall från Nykvarns bindgarnsfabrik (synbar-

ligen föreställde man sig, att de vid många organiska föreningar ofta uppträdande, något trädliknande svampbildningarna härrörde från garnavfall).

Undersökning på platsen verkställdes av d. v. fiskeriassistenten, n. v. byrådirektören d:r Gunnar Alm, som den 11 april 1925 till Kungl. Lantbruksstyrelsen inlämnade redogörelse för denna. Den hade utförts dels under augusti och dels under november 1925. Förutom från bindgarnsfabriken ansågos avsevärdare föreningar kunna komma dels från Linköpings stads kloaker och dels från Linköpings råsockerfabrik, vars avloppsvatten utmytna gemensamt med stadens huvudkloaker.

Efter detaljredogörelse över undersökningen fortsätter d:r Alm: »Såsom totalomdöme om de vid undersökningarna vunna resultaten kan utan vidare fastslås, att Stångån nedom Linköpings stad är i tämligen hög grad förorenad. Genom avfallsvattnet från stadens kloaker och från sockerfabriken tillföres nämligen än betydande mängder organiskt näringssubstrat. Detta utgör den bästa tänkbara grobädd för åtskilliga föroreningssvampar och -bakterier, och det är sedermera dessa, som genom de uppkommande tjocka beläggningarna och de härifrån lösslitna svamp- och bakterieflagorna med där fastnande växtavfall och detritus utgöra den verkliga, ehuru sekundära föroreningen i Stångån. Härav kan även dragas den slutsatsen, att i främsta rummet såväl Linköpings stad genom sina kloaker som även sockerfabriken äro huvudorsak till föroreningen.»

»Enär beläggningarna vid höstundersökningen voro betydligt kraftigare utbildade än under sommaren, och enär även *Leptomit* uppträder under hösten (vilket den ej gjorde under augusti. *Red.*), torde man vara berättigad antaga, att sockerfabriken spelar en lika stor och måhända ännu större roll såsom föroreningsfaktor än Linköpings stad.»

»Avfallet från Nykvarns bindgarnsfabrik torde däremot ej vara av någon större betydelse härvidlag, ehuru givetvis hampfibrer och avfallsdamm från bindgarnsmaskinerna utgöra ett tillskott i de nyss nämnda beläggningarna, liksom de även

kunna påvisas i hävproven. Att emellertid bindgarnsfabriken endast spelar en mindre roll såsom föroreningsfaktor i Stångån är påtagligt.»

D:r Alm framhåller sedan bl. a., att genom lösslitning av tofsar och flagor av den överallt i åns nedre delar uppträdande svamp-bakteriebeläggningen varje i ån utstående föremål och sålunda även fiskeredskap blir utsatt för igenslamning. Härigenom försvåras fisket i hög grad. Något direkt hinder för fiskens uppehåll i ån syntes föroreningarna visserligen ej, enligt d:r Alm, vara, enär fiske fortfarande bedreves utefter hela ån. Otänkbart vore emellertid ej, att resultatet av fiskens lek kunde försämrats, därigenom att rommen täcktes av svampbeläggningar och annat kloakavfall och på så sätt ginge under. (Enligt tyska meddelanden kunna genom intermittenta utsläppningar av koncentrerade avloppsvatten från sockerfabriker svåra skador uppstå även å större fisk, men däremellan kan ju vattnet vara tillräckligt rent, för att fisk ovanifrån eller nedifrån åter kan infinna sig. *Red.*)

Då föroreningarna syntes inverka endast på fisket i Stångån och möjligen på ett litet område i Roxen, ansåg d:r Alm, att den minskning i fiskavkastningen, som åstadkommes, ej påfordrade några dyrbarare reningsanordningar. Kunde avloppsvattnet från sockerfabriken ytterligare renas, vore detta otvivelaktligen av stor betydelse för Stångåns fiske, varför han hos Lantbruksstyrelsen hemställde om förordnande för fiskeriingenjören att i detta avseende utreda frågan och eventuellt uppgöra förslag till reningsanordningar. Skulle reningsåtgärder ej låta sig utföras, syntes skadeersättning kunna komma i fråga för minskat fiske.

Fiskeriingenjören förordnades och avgav följande skrivelse:

»Kungl. Lantbruksstyrelsen, Stockholm.

Efter besiktning av vidtagna reningsåtgärder vid Linköpings sockerbruk i enlighet med Styrelsens förordnande av 20 april 1925 får jag härmed, samtidigt som remitterade handlingar återgå, lämna följande

Redogörelse.

Besiktningen utfördes den 3 november 1925 eller omedelbart före betkampanjens slut. Kampanjen hade då pågått sedan den 10 oktober och betavverkningsen hade utgjort 31,000 ton betor.

Vid fabriken finnas tvenne bassänger. Den större är c:a 7,000 m² och c:a 1,2 m. djup. Den rymmer således 8,400 m³. I denna inledes allt förorenat vatten, förnämligast från bettvätten. Den mindre utgör kalkslambassäng. Från denna bassäng syntes endast avrinna mindre kvantiteter vätska.

Från den större bassängen avrann c:a 7,000 minlit. i hög grad grumligt vatten. I denna bassäng avsätta sig för varje kampanj stora mängder sand och jord. Bassängerna tömmas före varje kampanj.

Av bifogade analysintyg från Norrköpings kemiska station framgår, att avloppsvattnen äro i hög grad bemängda med såväl organiska som oorganiska ämnen. Den totala torrsubstansen från den större bassängen utgör 2,837 gr. pr lit., varav 17 % utgöra organiska ämnen.

Pr dygn avgå således c:a 23,5 ton oorganiska och 4,8 ton organiska ämnen.

Vid en numera efter vissa regleringar normal lågvattensmängd i Stångån av 8 m³/s ökas åns halt av oorganiska resp. organiska ämnen med 35 resp. 7 mg pr lit. Sannolikt kan slamhalten i det avgående vattnet minskas genom fällning med kalkmjölk, vilket bör undersökas. Kalkkostnaden blir dock väsentlig, men kan minskas i den mån cirkulation av avloppsvattnet till bettvätten kan ordnas. Vatten från kalkslambassängen bör på grund av den höga halten oorganiska ämnen icke tillåtas utrinna i vattendraget.

Stockholm i februari 1926.

Carl Schmidt
Statens fiskeriingenjör.

Handlingarna överlämnades sedan till Länsstyrelsen i Östergötlands län, som svarade:

»Till Kungl. Lantbruksstyrelsen.

I skrivelse av den 11 sistlidne mars har Kungl. Styrelsen anhållit, att länsstyrelsen ville föranstalta om utredning, i vad mån vissa för fisket menliga föroreningar i Stångån skulle kunna undvikas.

Föroreningen i fråga torde, på sätt av f. d. fiskeriintendenten G. Alms i ärendet verkställda utredning framgår, förorsakas i främsta rummet av Linköpings stads kloakledningar och avfallsprodukter från sockerfabriken i Linköping samt i andra rummet av Nykvarns bindgarnsfabrik. Länsstyrelsen har med anledning härav ansett sig, innan ytterligare åtgärder kunde ifrågasättas, böra infordra förklaringar i ämnet från drätselkammaren i Linköping och innehavarna av nämnda fabriker. Av dessa förklaringar, som härhos överlämnas, torde framgå, utom det att sockerfabrikens verksamhet för det närvarande är nedlagd, att kostnaderna för erforderliga reningsåtgärder skulle ställa sig alltför höga i förhållande till den jämförelsevis obetydliga skada, som, på sättet även Alm vitsordat, vållas fisket i Stångån och någon del av Roxen. Under sådana förhållanden finner sig Kungl. Maj:ts Befallningshavande icke böra igångsätta någon ytterligare, kostsam utredning. Möjligen kunna vederbörande fiskeriidkare vara berättigade till någon skadeersättning av dem, som vålla föroreningarna, men frågan härom tillhör uppenbarligen icke administrativ myndighets avgörande.

Linköpings slott i landskansliet den 23 juni 1926.

Erik Trolle

V. E. von der Lancken.»

Sälunda lyekades det ej heller i detta föroreningsärende att få fram någon rättelse, och detta är ju ej heller underligt med den ännu gällande lagstiftningen på området. Kungl. Lantbruksstyrelsen har emellertid i skrivelse till Kungl. Maj:t av den 9 februari 1926 hemställt om upptagande av frågan om lagstiftning mot vatten- och luftförorening till förnyad behandling. Mätte nu denna skrivelse icke blott icke till

»ingen åtgärd föranleda» utan tvärtom åstadkomma ett för både allmänna och enskilda fiskeintressen tillfredsställande skydd.

FISKEVÅRD OCH NÖDHJÄLPSARBETEN.

I St. D. (Riksupplagan, n:r 180, 1926) meddelas, att arbetslöshetskommissionens sociala ombud, jägmästare R. Wikander, vid en resa i Norrbotten under juni månad bl. a. haft sin uppmärksamhet riktad på arbetslösheten bland småbrukarna inom Nederkalix och Töre socknar, för vilka läget ju vore i hög grad bekymmersamt på grund av sågverksindustriens sammanbrott i dessa trakter. Som känt hade länsstyrelsen i Luleå hos regeringen hemställt, att anslag av arbetslöshetsmedel måtte beviljas till odlingsbidrag åt småbrukare i Nederkalix och Töre.

Jägmästare Wikander hade meddelat, att omkring den 1 sept. i år för cirka 250 och omkring den 1 december för cirka 600 arbetslösa i dessa socknar säkerligen måste beredas arbete. Det vore möjligt, att detta kunde låta sig göra genom att tillgripa de arbetsreserver, som funnes i Luleå och Torneå älvar.

Under de två sista åren hade man i dessa två kommuner sökt anskaffa arbetstillfällen av alla slag åt de arbetslösa. Härigenom hade givetvis en del möjligheter till arbetsförtjänst undandragits den talrika arbetskraft, som icke tillhörde trävaruindustrien. Denna arbetskraft vore sålunda i viss mån undanträngd från flottlederna. Enligt meddelande hade arbetslöshetskommittén lyckats överenskomma med vederbörande revirförvaltare om diverse skogsarbeten. Detta vore ett arbete, som under andra förhållanden skulle ha utförts av sådan arbetskraft från byarna, som vore mer eller mindre bunden vid ett litet och svagt jordbruk, vars brukare mer än väl behövde kontant arbetsinkomst.

Det synes sålunda, som om lämpliga nödhjälpsarbeten ej funnes i önskvärd mängd. Som känt är, eller borde vara, tillfogas fisket, framför allt gäddfisket, ofta mycket stor skada genom flottningar på det sätt, att vattnet på fiskens lekplatser genom avtappningen för flottningen sjunkit alltför fort, och rom eller yngel stannar på det torra och förstöres. Denna skada kan i betydlig mån minskas, om system av lämpliga små, grunda diken upptagas från lekplatserna ledande ned till

den blivande vattenytan. Ynglet kan då lättare följa det sjunkande vattnet och räddas. Men sådant kostar pengar och arbetskraft och är sålunda svårt att få gjort trots dess stora nationalekonomiska betydelse. Då de för flottningsvattnet viktigaste sjöarna ofta nog äro belägna i obygderna, där anskaffande av den dagliga födan liksom även möjligheten till biförtjänst medelst försäljning av produkter även till mindre belopp spelar en mycket stor roll, och då gäddan är en lika utmärkt husbehovsfisk som den är lättsäld och begärlig, skulle ju ökande av tillgången av gädda på sådana platser vara till stor hjälp såväl för den för sin utkomst för dagen strävande obygdsbefolkningen som även för landets fiskens avkastning i dess helhet.

Själva arbetet är ingen konst och fordrar ingen yrkesskicklighet utöver förmåga att handskas med spade och hacka, blott det på varje plats planlägges och kontrolleras av personer som hava någon blick för terräng och natur, t. ex. skogvaktare eller dylika. Utförandet kan ju ske när som helst, då snö ej täcker marken, utom vid rådande högvatten. Stark tjäle torde dock försvåra det, där marken är hård. På somliga luckra marker torde emellertid just tjälad mark vara lättare arbetad än då den är sur och blöt.

Åtgärden med dikessystem för räddande av gäddlek är visserligen ej mycket använd, men även häruti ligger ett skäl att få den använd i större skala, varunder man skulle kunna få ökad erfarenhet om dess bästa detaljutförande, en sak som ju är av stor vikt, då det gäller en sådan sak, vars betydelse säkerligen är mycket stor, och som kan komma att rädda stora värden, då den tillämpas rätt.

Samtidigt som saken rekommenderas till deras åtanke, som hava med nödhjälpsarbeten att göra, synes det vara lämpligt att även enskilda, som hava sjöar, där vattenståndssjunkning på våren skadar gäddleken — och »de torde vara legio ty de äro många» — ville för egen del uppmärksamma möjligheten att upphjälpa gäddfisket medelst anordnande av dikessystem från lekplatserna.

Thorsten Ekman.

LITTERATURMEDDELANDE.

W. FEHLMANN. *Die Ursachen des Rückganges der Lachsfischerei im Hochrhein*. Beilage zum Jahresbericht der Kantonschule Schaffhausen auf Frühjahr 1926. Schaffhausen 1926. 112 sidor samt talrika tabeller i texten och 6 grafiska sluttabeller.

Föreliggande intressanta publikation utgör en utökning och sammandragsställning av förut av författaren avgivna utlåtanden rörande inverkan på laxfisket i Rhen genom kraftverksbyggnader därstädes. Författaren har sålunda under hänsynstagande till samtliga på laxen och laxfisket inverkanse faktorer sökt utreda orsakerna till laxfiskets avtagande i övre Rhen ävensom principerna för ett upphjälpande av detsamma.

Beträffande orsakerna till minskningen visar författaren att, i motsats till vad man förut oftast antagit, laxfisket i Holland ej har något direkt samband med laxfisket i Schweiz eller övre Rhen överhuvud taget. Lika litet synes vattenstånd, temperatur, skeppsfart, föreningar m. m. ha något samband med minskningen, vilken däremot uteslutande är att tillskriva de många kraftverken i övre Rhen. Dels verka dessa kraftverk direkt skadligt därigenom, att laxens uppgång hindras och lekområdena inskränkas, dels även indirekt oförmånligen därigenom att laxen, när ynglet från odlingsanstalterna utsättes nedom kraftverken, förlorar sin starka uppandringsdrift och därför ej söker uppandra så långt upp i floden som möjligt. I detta sammanhang framläggas intressanta resultat av författarens statistiska utredningar.

Sålunda är laxfisket i övre Rhen numera nästan uteslutande beroende på den därstädes bedrivna fiskodlingen. Med en intervall av fyra år följa nämligen synnerligen regelbundet goda och dåliga laxfiskeår på år med resp. riklig och sparsam yngelutsättning. Men detta sammanhang är även helt lokalt, nämligen så att om ynglet utsättes högt upp i floden uppvandrar laxen till dessa platser, och tvärtom, om ynglet utsättes längre ned, stannar den uppgående laxen huvudsak-

ligen därstädes. Detta framgick särdeles vackert då kraftverket vid Augst-Whylen byggdes strax ovanför Basel. Under några år uppgick här rätt mycken lax genom laxtrapporna och slussen, men plötsligt upphörde denna uppgång nästan alldeles, trots att förhållandena vid dammbyggnaden voro fullständigt oförändrade. Det visade sig då att detta senare år med 4 års mellanrum motsvarade det första år som laxynglet utsatts nedanför dammen, medan den lax, som under första åren uppvandrat, härstammade från laxyngel som utsatts ovanför dammen.

Såsom slutresultat anför författaren att laxynglet bör utsättas högt upp i Rhen, för att man på så sätt må erhålla en laxstam med stark uppandringsdrift. Det hittills stundom rådande förhållandet att försälja laxrom till Holland är fullständigt förkastligt, enär av det laxyngel som utsättes därstädes endast uppkommer lax med minimal uppandringsdrift, vilken alltså aldrig kommer att uppandra så långt som till Schweiz.

G. Alm.

SMÄRRE MEDDELANDEN.

Statens fiskodlingsanstalter 1924—1925. Vid *Borenskult* inlades hösten 1924 305,000 laxörings- (= »Vätterslax»), 1,366,000 röding- och 14,860,000 sikrom. Våren 1925 utsläpptes 216,000 laxöringsyngel (61,400 yngel behölls i anstalten för utfodring under sommaren), 1,245,000 röding- och 11,900,000 sikyngel. Under hösten 1925 inlades 520,000 laxöring-, 1,800,000 röding- och 6,720,000 sikrom.

Vid *Älvkarleby* inlades hösten 1924 84,500 lax- och 44,000 laxöringsrom, av vilka under våren 1925 utsläpptes 73,600 lax- och 29,500 laxöringsyngel. På grund av ogynnsamma vattenförhållanden erhöles icke år 1925 erforderlig avelslax.

Vid *Kvarnbäcken* voro motsvarande siffror 84,600 laxrom, 76,200 laxyngel och 107,000 laxrom.

Vid *Kälarna* inlades hösten 1924 och våren 1925 135,000 laxöring-, 215,000 sik- och 94,000 bäckröding. Vid ålyngeluppsamlingsstationen i Trollhättan erhöles år 1925 5,463 kg. ålyngel (å 60—70 pr kg.), varav 1,708 kg. försålades till rekvi-
renten och 3,755 kg. utsattes ovanför Trollhättan.

C. G. Johs. Petersen, den framstående danske vetenskapsmannen och banbrytaren på fiskeriområdet, avgår i höst från sin plats som direktör för den »Danske Biologisk Station». Till efterträdare är utnämnd den kände experten d:r A. C. Johansen.

Belöningar för dödande av skälar under år 1925. 17,854 kr. hava utbetalats för dödade 4,098 st., därav 1,362 gräskälar, 2,605 vikare och 131 knobbskälar. Västerbottens län redovisas med 1,127 st. skälar, Norrbottens län med 1,006 st., Stockholms län med 638 och Östergötlands med 444 st. Genom beslut av 1925 års riksdag har premien för varje dödad skäl höjts från 4 till 6 kronor. Denna höjning har dock ej hunnit tillämpas vid alla premiebetalningarna, enär en stor del rört tidigare dödade djur.

Hushållningssällskapens fiskodlingsanstalter 1924—1925. Inom 10 län hava under säsongen 18 anstalter varit i gång. Det inlades under denna följande rommängder: 3,651,500 av lax, 182,000 av laxöring, 4,625,000 samt 49 liter av sik, 30,000 av bäckröding och 35,400 av röding. På våren utsattes eller avlämnades följande yngel: 2,580,440 av lax, 150,500 av laxöring, 3,675,500 av sik, 27,000 av bäckröding och 27,800 av röding. Dessutom hade inlagts 50,000 rom av bäckröding och 150,000 av röding, rörande vilkas vidare öde intet nämnes i den officiella redogörelsen.

Sveriges fiske 1924. På grund av indragningen av statsbidrag för insamlande av primäruppgifter för sötvattensfisket föreligga endast några få uppgifter om detta (från delar av Stockholms, Uppsala, Östergötlands, Västmanlands och Norr-

bottens län samt från vissa (fasta) lax-, laxörings- och sikfiskerna i 10 olika län). Då jämförelsepunkter i stort sålunda saknas med föregående år i avseende å sötvattensfiskerna, så lämnas dessa här å sido.

För saltsjöfisket har redovisats för år 1924 74,331,904 kg. fisk, 92,350 kg. havskräftor, 103,526 kg. nordhavsräkor, 6,020 kg. strandräkor, 4,316 tjog krabbor, 23,096 tjog hummer samt 80 tjog ostron, tillsammans värda 23,865,797 kronor. I avseende på mängd och värde kommer *sill och strömming* först (45,626,079 kg.—8,900,458 kr.), därefter *makrill* (5,133,444 kg.—1,313,437 kr.), *torsk* (4,966,313 kg.—1,502,786 kr.), *kolja* (3,040,662 kg.—1,141,334 kr.), *långa* (2,436,832 kg.—866,001 kr.), *rödspätta* (2,309,446 kg.—1,969,607 kr.), *skarp-sill* (= vassbuk) (1,455,290 kg.—753,149 kr.), *ål* (1,201,069 kg.—2,047,599 kr.), *rödtunga* (1,048,960 kg.—716,298 kr.), o. s. v. Gäddan, som stod så långt fram då insjöfisket var med, har nu gått ner, dock ej längre än till n:r 12 i vikt och till n:r 9 i värde (resp. 538,160 kg.—739,648 kr.).

Antalet yrkesfiskare upptages till 12,816 och binäringsfiskare till 9,241; redskapens värde till kr. 16,579,855 kr. Däckade fiskebåtar med motor uppgives till 1,788 värda kr. 14,502,763, däckade båtar utan motor till 198 värda kr. 365,245, öppna båtar med motor till 2,741 värda kr. 3,915,546 samt öppna båtar utan motor till 12,337 värda kr. 2,156,145. Totalvärdet av redskap och båtar blir kr. 37,519,554.

Förstahandsprisen hade för de viktigaste fiskslagen ökat (mot föregående år), så att, trots att totalfångsten nedgätt med c:a 13 miljoner kg. (därav sill med c:a 11 miljoner), hade totalvärdet dock stigit med nära 1,1 miljon kr. Förstahandsprisen i genomsnitt för hela året uppgivas till i öre pr kg. för bl. a. sill och strömming 20, skarpsill (vassbuk) 52, torsk 30, kolja 38, vitling 18, rödspätta 85, makrill 26, lax 299, laxöring 213, sik 118, siklöja 63, ål 170, aborre 65, gädda 137, braxen 59, mört 32 o. s. v. Olika månader voro prisen olika; så t. ex. varierade gäddan från 83 öre i maj till 150 öre januari—februari.

Uppsala Läns Mälarefiskeriförening höll årsmöte vid Almarestäk den 21 juni. Förutom det egentliga föreningssammanträdet firades dagen med kappåkning med motorbåtar (i vilka fyra båtar deltog) och med utställning av fiskeredskap. Utställare voro 9 stycken med vanliga arbetsredskap, av vilka en del voro av mycket god beskaffenhet. Efter prisutdelningen — prisen utgjordes av silverbägare för utställare och penningpris för motorbåtarnas prestationer — som förrättades av greve Johan Sparre, höll fiskeriintendenten Ekman ett föredrag, vari framhölls, vad som närmast vore för fiskarena på området att betänka, såsom skyddande av gäddan, utrotande av ogräsfisk, sammanhållning i gemensamma angelägenheter och följande av fiskerinäringens utveckling i allmänhet m. m.

Glans fiskeriförening firade den 25 juli sitt 20-årsjubileum. Man hade anordnat en utflykt på Glan till det vackra Doversund, där det äts middag i det gröna, ungdomen roade sig med lekar och ringdanser, och de äldre sågo mera lugnt på livet. Sedan ordföranden inspektör E. Jonsson hälsat de närvarande välkomna lämnade sekreteraren herr Vald. Larsson en redogörelse för föreningens tillkomst, utveckling och arbeten. Framför allt hade rättsförhållandena, som genom tjuvfiskares och andra obehörigas uppträdande tidigare varit mycket otillfredsställande, nu blivit mycket förbättrade. Bland andra åtgärder hade föreningen även lyckats åstadkomma implantering av näbbfisk från Vättern. Denna hade börjats åren 1917—1918 och, då man senare fått några sikar i Glan, fortsatts i större skala åren 1924—1926. Man hoppades, att siknen skulle utvecklas så, att den kunde bliva föremål för lönande fångst under den förut »döda säsongen» på senhösten. Sedan höll fiskeriintendenten Ekman ett föredrag, vari han först uttalade sin glädje över föreningens livskraft och arbete och över det glädjande resultatet i avseende av åstadkommande av mera ordning på sjön, en sak som ofta visar sig vara svår att ernå i närheten av större industrisambhällen. Vidare uppehöll han sig vid en del åtgärder, som syntes i främsta rummet böra bliva föremål för föreningens omtanke; så t. ex. väntades, att

i samband med en påtänkt reglering av vattenavrinningen ur sjön penningmedel till gäddodling skulle erhållas, och borde fiskarena vara villiga att stöda utförandet av gäddodlingen. Även gösen borde vara föremål för omtanke. Detta vore också fallet med braxen, men i detta fall på det viset att den största mängden av braxen borde tagas bort ur sjön, för att resten skulle kunna växa till; Glan vore överbefolkad av så gott som värdelös braxen, och detta kunde endast hjälpas genom minskning i antalet. Även annan ogräsfisk borde bort. Till sist redogjordes för det väsentligaste av äganderättsförhållandena till fiskevatten.

Färnans förekomst. I häft. 3, sid. 65, årg. 1913 av Svensk Fiskeritidskrift påpekas beträffande Färnan (*Leuciscus albiensis*), att dess förekomst borde närmare utredas.

Med anledning härav vill jag meddela, att jag den 5—6 aug. i år var i tillfälle att fånga 7 st. färnor (den största på 6 à 7 hg.) i sjön Bjärsen i Nykil s:n, Östergötlands län. Fångsten gjordes å vanliga grovmaskiga aborrnät (16 varv på aln) å ett avstånd av c:a 3—20 meter från land och å ett djup av 1—3 mtr på botten utan nämnvärd växtlighet. Enligt benäget meddelande av friherre R. Hermelin, Vallsnäs, är färnan rätt allmän i Bjärsen.

Sjön, som är belägen 355 m. ö. h. och har en areal av c:a 150—200 har, avflyter genom en mindre bäck till Kapellån, som i sin tur utfaller i Svartån, i närheten av Odenfors, c:a 3 km. ovanför sjön Roxen.

Tillopp i S. O. och S. V. från småsjöar i Nykil—Ulrika s:n.

I Motala Ström omkring Roxen och i Svartån är färnan rätt allmän.

Martin Tideman.

Nätimpregnering. Med anledning av en notis i häft. 3 har nedanstående insänts med anhållan om intagning i tidsskriften.

Red.

Med anledning av Edert ur en annan tidning hämtade referat, betitlat »Nätimpregnering», över Södra Bohusläns Fiskares Andelsstations för nätimpregnering årsmöte, ber underteck-

nad, som är omnämnd i referatet, att få lämna följande upplysningar.

Av de tre garn, som på Havsfiskeföreningens initiativ använts 1924 och 1925, var ett impregnerat vid Andelsstationen, ett impregnerat av mig och ett i Holland med ett högprocentigt garvämnesextrakt. Enligt meddelande från fiskeriintendenten, d:r Rosén, var hållfastheten vid försöksseriens avslutning för andelsföreningens garn 3,79 kg., för det holländska 3,57 kg. och för det med Scheutz' nätfärg impregnerade 3,48 kg. Som synes är skillnaden så obetydlig (uppmätbar endast i hundradels procent), att man absolut icke kan anföra den som någon skillnad i metodens överlägsenhet. Variationen i skilda delar av ett och samma garn skulle säkerligen vara större än skillnaden mellan de olika garnen, och i praktiken är därför en dylik minimal variation fullkomligt betydelslös. Härtill kommer emellertid att Andelsföreningens garn konserverats tre gånger, under det att det med Scheutz' nätfärg impregnerade behandlats endast två gånger under försöksperioden, vilket givetvis ger en avsevärd skillnad i effektiviteten av varje behandling. Andelsföreningen färgar sina garn enligt egen uppgift med anilinfärg och behandlar dem därefter, sedan garnen sköljts, med kopparvitriol, varefter garnen åter sköljas. Såsom varje kemist förstår, är en dylik behandling särdeles ineffektiv och kan endast åstadkomma, att vid behandlingen i garnet befintliga bakterier dödas. Någon koppar stannar ej i garnet och detta är förklaringen till att behandlingen måste upprepas så ofta. Vid Scheutz' nätfärg fixeras kopparen i olöslig form i garnet, varför detta motstår röta så länge kopparsaltet finnes kvar. Först efter längre tids användning eller nästa år är en förnyad impregnering nödvändig. Den säkerligen förnämste kännaren av fisknätkonserveringens teknik, som vi f. n. äga, föreståndaren för holländska statens fiskeriprovningsstation i Utrecht, D:r J. OLIE j:r, skriver härom den 25/3 1926, alltså efter det havsfiskeföreningens prövningar voro slutförda och honom bekanta: »Ich teile Ihre Meinung, dass die Färbung mit Anilinfarbe und Behandlung mit Kupfervitriol weniger effektiv ist als die Ihrige und unsere Methode.»

(»Jag delar Eder mening, att färgning med anilinfärg och behandling med kopparvitriol är mindre effektiv än Eder och vår metod.»)

Kalmar den 7/7 1926.

Th. Scheutz.

Svenskt bolag för fiskfrysning på Island. Stiftelseurkund har ingivits för ett bolag i Göteborg med ändamål att driva fryserirörelse på Island enligt den Ottensenska metoden. Aktiekapitalet skall vara minst 650,000 kr. i aktier å 100 kr. Stiftare äro A.-B. Sveriges Förenade Konservfabriker, A.-B. Svenska Fryserierna samt kapten Herbert Jacobsson, direktör Vidar R. Olburs och direktör Herm. Lindquist. A.-B. Svenska Fryserierna kommer att övertaga aktier för 275,000 kr. i det nya bolaget som likvid för Ottensenska frysningsmetodens exploatering i Reykjavik samt leverans av maskiner m. m.

(Efter »Fiskerierna» den 22/4 1926.)

Duktig ålfångst. En ovanlig fångst gjordes för några dagar sedan av Johan Andersson i Strandhagen under Åby i Tossene, strax norr om Lysekil. När han skulle vittja sin ålryssja, befanns nämligen denna vara alldeles full av ål, inalles 129 st. Fiskaren hade ett styvt arbete att få in dem i ekan, men han lyckades slutligen. Han var dock tvungen att ösa vatten i båten för att få ålen att stanna kvar. I genomsnitt vägde fisken c:a 1 kg. pr st.

En så fenomenal fångst har aldrig förr gjorts med en enda ryssja, men så är också hr A. känd för sin stora skicklighet med detta redskap. Denna massutvandring av ål kom ner genom Berfendalsån, vilken mynnar ut vid Åby säteri. För sanningsenligheten av detta meddelande, vilken kanske kommer att betvivlas av många, borgar inspektör Evalds vid säteriet, vilken själv var vittne till det storartade fiskafånget, skriver Lysekilsposten.

Att så många ålar på en gång förekomma i Berfendalsån är säkert ingenting underligt. Medelstorleken tyder på att de utvandrande ålarna varit färdiga i flera år, men att de först under det senaste stora regnflödet sett sig i stånd att lämna

de vattendrag, i vilka de för många år sedan under en liknande vattenperiod som små ålungar hamnat. Det märkvärdiga i historien är att 129 kg. ål kunde fångas i en ryssja.

(»Fiskerierna», ²²/₆ 1926.)

Fiskkonserveringskurs i Karlshamn. Lantbruksstyrelsen hemställer hos regeringen om anvisande av 800 kr. för anordnande i Karlshamn av en undervisningskurs i fiskkonservering. Undervisningen skulle omfatta rökning av fisk, kryddning av sill och strömning samt saltning av fisk. I samband med kursen böra deltagarna vidare beredas tillfälle att studera röke-rierna vid Mörrum och Hörviken. Styrelsen har tänkt sig, att kursen skulle kunna anordnas under augusti månad.

(»Fiskerierna», ²²/₆ 1926.)

Från Trollhättans fiskodlingsanstalt ha under innevarande vår 480,000 sikyngel utplanterats i Vänern och 150,000 placerats av länets södra hushållningssällskap, 124,000 vänerlaxöringsyngel utplanterats i Göta älv ovan Vargön och 20,000 försålt till Södra Sveriges fiskeriförening för utplantering i Bolmän, 27,000 havslaxyngel utplanterats i Göta älv nedanför Lilla Edet och 75,900 rödingyngel utplanterats i sjöarna Lilla och Stora Le.

(»Fiskerierna», ²²/₆ 1926.)

Handelsstorlek på ål. I sin veckorapport den 10 juni 1926 omnämner den stora fiskhandelsfirman E. L. Salomonson & Co., 6 and 7 Cross Lane, London (filialer i Hull, Grimsby, Lowestoft och Brightonsea), i samband med påpekande av lämpligheten att å märkessedlarna ange varans verkliga kvalitet, att av »medelstor ål» går 5—7 på ett engelskt skålpund, »stor medelstor ål» 4—5 på ett skålpund, att »stor ål» skall väga $\frac{1}{2}$ —1 skålpund stycket och »extra stor» över 1 skålpund pr st.

Fiskerilån för båtar böra nyttjas för ändamålet och ej för anskaffande av fraktbåtar. Det senare, eller åtminstone att båtarna nyttjats uteslutande för fraktfart, har förekommit i

flera fall i Bohuslän. En person i Grundsund har nu hos Kungl. Maj:t hemställt att få ett honom beviljat fiskerilån överfört till rederilån. Av en av landstingets förvaltningsutskott utförd utredning framgår, att en del låntagare ej bedrivit fiske utan fraktfart med sina båtar. Förvaltningsutskottet har med anledning härav förstärkt dessa att före 1 oktober i år inkomma med bevis om, att båtarna åtminstone under någon del av året använts för fiske. Länsstyrelsen anför i särskilt yttrande även, att lånen böra återbetalas, om fartygen ej alls användas för fiske, men framhåller samtidigt, att det under nuvarande förhållanden torde bli svårt för låntagarna att betala lånen, om dessa omedelbart indrivs. Länsstyrelsen hemställer därför att landstinget¹ måtte få befogenhet att beträffande redan beviljade lån efter statens prövning få lämna tillstånd till amortering i vanlig ordning. Över detta förslag har statskontoret yttrat sig. Med inrättandet av fiskerilånefonden avsågs ju, säger statskontoret, att fiskerilånefonden skulle i vidsträcktare mån än som förut stadgats, stödjas av staten. Ett oeftergivligt villkor för åtnjutande av dylika lån måste därför vara att lånen komma till användning för det avsedda ändamålet. På grund härav anser statskontoret att Kungl. Maj:t saknar möjlighet att åt landstinget inrymma den nu begärda befogenheten.

Huruvida i övrigt sådana omständigheter kunna anses föreligga, att framställning i ärendet bör göras hos riksdagen med anledning av vad landstinget anför, undandrar sig statskontorets bedömande.

Det är påtagligt, att det visserligen kan finnas fall, där på grund av förhållandena en till fiske avsedd båt på förklarliga skäl blir nyttjad till fraktbåt i stället, men givetvis bör det icke få hända, att »fiskerilån» sökes för till huvudsakligen annat ändamål avsedd båt.

Red.

Resultat av kräftinplantering. Under rubriken »Ovanligt givande kräftsjö» skriver märket »G. G.» i *Fiskeritidskrift* för

¹ I Göteborgs och Bohus län är det landstinget och ej hushållningssällskapet, som har hand om de s. k. fiskerilånen.

Finland, häft. 6—7, 1926: »Inom Parikkala socken, Jouki by finnes en sluten insjö, mätande c:a 1 km. i längd och 300 m. i bredd. Dess medeldjup uppskattas till 8—10 m. och största djupet utgör 20 m. Stränderna äro branta, bestående av barrskogsbevuxen momark. Sjöns botten utgöres av sten, grus, lera och gyttja, strandvegetationen är medelrik och vattnet klart.»

»I september år 1891 planterade skräddarmästaren J. K. Saukkonen i ovan nämnda sjö 31 st. kräftor, fångade ur Saimavatten. Dessförinnan hade man i samma sjö inplanterat braxen, siklöja, mört och sik, vilka jämte de i vattnet tidigare befintliga fiskslagen gädda, aborre, gärs och stensimpa gingo väl i sjön och voro föremål för ett betydande fiske.»

»Efter kräftans införande i vattnet inträffade en märkbar förändring i fiskbeståndet, ity att de inplanterade fiskslagen snabbt minskades och slutligen, med undantag av mörten, utdogo, samtidigt som även de övriga gamla fiskslagen avtogo i mängd allteftersom kräftstammen förökades. Enligt erhållna uppgifter skall den årliga kräftfångsten i sjön vara rätt anseelig eller stiga till ej mindre än 15,000—20,000 st.¹, en ovanligt betydande mängd i anseende till sjöns ringa areal.»

Detta är en intressant och ganska lärorik notis. Den stora kräftfångsten är frapperande. Sjön torde väl vara minst 20 men ej 30, antagl. c:a 25 hektar. Det skulle bliva 30 à 40 tjog pr hektar i genomsnitt, men därvid måste märkas, att de största djupområdena knappast torde vara kräftförande. Huru länge kräftfångsten i sjön varit så givande nämnes icke, men man får väl antaga att den varit rik något antal år. Emellertid är det ju 35 år sedan inplanteringen skedde; så, även om man får antaga att den obetydliga inplanteringen (31 st. = c:a 1 1/2 tjog!) behövt bortåt 15 kanske 20 år innan avkastningen blev vidare rik, så har ju nu resultatet kunnat vara flerårigt. Ej minst intressant är också, hur kräftorna kunna inverka på fisken. Att sik och siklöja i en sådan sjö, där de, i synnerhet den förra, väl för resten knappast uppträtt i större massor, ej kunnat klara sin rom för kräftorna, är ej underligt. Mera egendomligt är kanske att braxen ej klarat sig,

¹ 750 à 1,000 tjog.

men i själva verket kunna förhållandena nog vara sådana, att det ej är så underligt. Emellertid har ju även de ursprungliga fiskarterna också fått nog så bekymmersamt — men hur skulle annat väl vara möjligt med en så rik kräftstam? Ur ekonomisk synpunkt är i alla händelser resultatet lysande, men det visar också, att insläppande av ett nytt djurslag kan få konsekvenser för de förutvarande, som man ej alltid tänker på eller kan förutse.

T. E.

Ökning i Göteborgs trålflootta. Nyanskaffning av större ångtrålare med hänsyn till det stundande sillfisket har i år fortsatt, skriver »Handelstidningens Veckoblad» (15/7 1926). Göteborgs trålflootta, eller rättare sagt den på Göteborgs fiskhamn verksamma ångtrålarflottan, har undergått en avsevärd förnyelse och på samma gång en väsentlig ökning. År 1923 funnos 30 ångtrålare, av vilka ingen var över 200 bruttotons, men i allmänhet endast omkring 150 ton. Nu har antalet ökats till 55, därav icke mindre än 20 st. inköpta under de senaste två åren, alla över 200 ton, vanligen omkring 220 och med en maskinkraft om 450—500 hästkrafter.

Sjösjuka fiskar. En amerikansk zoolog, mr. MOWBRAY, Newyork, som har till specialitet att göra observationer på fiskar, har »fastställt», att fiskar kunna bliva lika sjösjuka som människor. Fiskar, som i cisterner befordras på ångbåtar, kunna ej hålla jämvikten, och deras sensoriska nervsystem påverkas genom skillnaderna mellan fartygets rörelser och rörelserna i cisternens vatten precis på samma sätt som sjösjuka människor. Mr. MOWBRAY har därför ordnat så, att fiskarna i hans transporter framdeles ej få föda under två dagar före resans början.(!) (»Fischerei-Zeitung», Nr. 25, 1926.)

Byrådirektören d:r Gunnar Alm, som föregående år erhållit Sverige—Amerika-Stiftelsens Zorn-stipendium i och för en studieresa till Amerika, avreste den 28 augusti med ångaren Gripsholm till Newyork.

Resan som kommer att omfatta närmare tre månader lägges över Washington, mellersta och övre Mississippidalen, de stora sjöarna samt de laxförande floderna på nordostkusten. Målet för densamma är studier över fiskeriorganisationen i Förenta staterna och Canada, framför allt den storartade fiskodlingen därstädes, besök vid fiskeribiologiska och limnologiska undersökningsanstalter, studerandet av fiskvägar m. m. Även mera allmänna frågor av intresse såsom sportfiske, odling av sötvattensmusslor för pärl- och knappfabrikation, myggtrotning genom fiskar m. m. komma givetvis att studeras.

Konservering av elritzor till beten beskrives i »Från Skog och Sjö» n:r 16 1926 under »frågeavdelning» sålunda: »Elritzor konserveras vanligen i formalin. På en liter vatten tages 20 å 25 gr. av den i handeln förekommande 40-procentiga formalinen. Före konserveringen böra betena befrias från slem genom att läggas i stark saltlösning och därefter spolas med vatten. Så länge som konserveringsvätskan grumlas, bör den förnyas och betena spolas i vatten. Till formalinlösningen tillsättes 5 å 6 matskedar glycerin. Före användandet böra betena få ligga minst ett dygn i stark saltlösning och därefter grundligt spolas.

För långrevsfiske, d. v. s. då betet är avsett att sväljas, torde konservering i sockersaltlösning vara att föredraga. Mätad lösning användes — 75 % salt och 25 % socker. Betena skola ej förvaras packade utan få 'simma' i lösningen. Ett par droppar av ovannämnda formalinlösning, insprutad i magen genom munnen eller analöppningen på varje bete, skadar ej.»

Anmälningskort rörande »Ny Svensk Fiskeritidskrift» böra senast i medio av oktober insändas direkt till Svenska Fiskareförbundets sekreterare, *Södertelge*.

Sekreteraren.

FÖRFATTNINGAR RÖRANDE FISKE.

Lag om rätten till vissa vatten i övre delen av Västerbottens län;

av den 18 juni 1926.

(Sv. Författningssamling n:r 322, 1926.)

I avseende å de områden av Västerbottens läns lappmark, beträffande vilka Konungens befallningshavande meddelat avvitringsutslag efter utgången av år 1915, skall, utan hinder av vad avvitringslagen och avvitringsakterna innehålla här emot stridande, till varje vid avvitrningen särskilt utbrutet område, som ligger vid vattnet, höra den del av vattenområdet jämte däri befintliga holmar, som är närmast det utbrutna områdets strand. Där vid avvitrningen byalag, enstaka hemman eller nybygge uppdelats i två eller flera ägolotter, skall iakttagas, att byalaget, hemmanet eller nybygget tillkommande vattenområde skall anses såsom samhälighet för samtliga ägolotter.

Denna lag skall träda i kraft den 1 januari 1927.

Samma dag upphör att gälla det i avvitringsutslagen givna medgivandet, att hemmansägare eller äbo, som på grund därav, att vid avvitrningen vattendrag undantagits för Kronans räkning, skulle mista den fiskerätt, honom eljest tillkommit, skulle äga att utan avgift tills vidare begagna sig av den fiskerätt i samma vattendrag, vilken före avvitrningen tillkommit innehavare av den av honom brukade fastigheten.

Lag om delning av jord å landet;

av den 18 juni 1926.

(Sv. Författningssamling n:r 326, 1926.)

(Av den vidlyftiga lagen anföras här endast några få delar, som hava särskild betydelse för skifte av fiskevatten, vilket ju ej hindrar att ej anförda bestämmelser i vissa fall kunna vara av betydelse i

speciella fall. Samtidigt med ovanstående lag hava utfärdats: »Lag om vad iakttagas skall i avseende å införande av lagen om delning av jord å landet» (Sv. F. S. n:r 327, 1926) m. fl., som hava ringa eller ingen betydelse för laga skifte av fiskevatten. *Red.*)

I avd. Om laga skifte.

1 kap. *Om vad med laga skifte och skifteslag förstås*, så ock om rätt att söka och erhålla laga skifte.

1 §.

Med laga skifte förstås delning av oskiftade eller omdelning av förut skiftade ägor i ändamål att utan någon delägars förfång åstadkomma en för ägornas brukande så lämplig indelning, som deras beskaffenhet och belägenhet medgiva.

Laga skifte sker utan någon delägars förfång, då skiftet för fastighet, som däri ingår, icke länder till minskning i värde utöver vad i vissa avseenden kan föranledas av särskilda stadganden i denna lag. Är eljest i denna lag såsom villkor för viss åtgärd stadgat, att åtgärden kan ske utan förfång, avses därmed, att åtgärden icke medför påföljd, varom nu sagts, för fastighet, som beröres av åtgärden.

Vad i denna lag stadgas om oskiftad jord, äge, där ej annat sägs, lika tillämplighet å sämjevis delad som å samfällid jord.

2 §.

Laga skifte förrättas å skifteslag. Till skifteslag äro att hänföra:

1. by, enstaka hemman eller lägenhet, som har — — —;
2. ägolott, vilken — — —;
3. område, som vid lantmäteriförrättning undantagits för gemensamt ändamål eller eljest lämnats oskiftat eller ock, sedan skifteslag, varom under 1. eller 2. är fråga, undergått laga skifte, genom rågångsförrättning eller eljest tillkommit skifteslaget.

— — —

4 §.

För vinnande av lämpligt och redigt skifte må, där det efter undersökning och prövning i den ordning, varom i 4 kap. sägs, finnes kunna ske utan någon delägars förfång:

1. ett skifteslag uppdelas i flera skifteslag;
2. flera skifteslag, vilka skola undergå laga skifte, sammanföras till ett skifteslag;
3. områden, av olika skifteslag, vilka skola undergå laga skifte, sammanföras till ett skifteslag, såframt — — —;

Har område, efter vad under 3 sägs, blivit skilt från skifteslag, skall återstoden av skifteslaget utgöra ett skifteslag för sig.

5 §.

Vid laga skifte skall all skifteslagets mark ingå i förrättningen, där ej i denna lag är annorlunda stadgat. Under skifteslagets mark inbegripes jämväl sådant till skifteslaget hörande område, som är täckt med vatten; skiftas dylikt område, varder genom skiftet jämväl fisket å området fördelat, där ej, på sätt nedan i denna lag sägs, annorlunda bestämmes.

Hör till skifteslag, som i 2 § under 2. avses, andel i samfällighet, vilken icke utgör vare sig vid lantmäteriförrättning för gemensamt ändamål undantagen mark eller jämlikt 6 § första stycket avskilt vattenområde, skall, innan laga skifte å skifteslaget verkställles, dess andel i samfälligheten, där så lagligen kan ske, utbrytas för att tillsammans med skifteslagets övriga ägor i skiftet ingå.

13 §.

Skifteslag, som i 2 § under 3. avses, må underkastas laga skifte, där sådant av delägare yrkas samt skifte provas utan någon delägars förfång medföra fördelar, vilka överväga olägenheterna av skiftet och de med förrättningen förenade kostnader.

— — —

14 §.

Utgöres skifteslag av fastighet, vilken med hänsyn till läge och beskaffenhet i öfrigt företrädesvis ägnar sig till byggnadsplats eller vars värde till huvudsaklig del består i strömfall, fiske eller annan dylik förmån eller i byggnader eller andra anläggningar, må, ändå att hinder för skifte därå eljest enligt denna lag icke möter, sådant skifte icke mot delägares bestridande äga rum, med mindre det finnes uppenbart, att skiftet icke länder honom till förfång.

21 §.

Vid laga skifte må servitut, bestående i rättighet att fiska eller att taga torv, sten, sand, grus, lera eller dylikt, utbrytas eller område för dess utövande avsättas, där ägare av fastighet, varå servitutet vilar, yrkar det och det kan ske utan förfång för den eller de berättigade.

2 kap. Om förrättningsmän och laga skifte.

2 §.

Uppkommer vid laga skifte fråga, för vars avgörande fordras särskild fackkunskap, äge förrättningsmännen anlita biträde av sakkunnig person.

Förrättningsmännens beslut om tillkallande av sakkunnigt biträde meddelas å sammanträde. Är delägare missnöjd med beslutet, anmäles det genast till lantmätaren, som har att med insändande av protokollet i ärendet underställa frågan lantmäteristyrelsens prövning. Över styrelsens beslut må klagan icke föras. Om ersättning till sakkunnigt biträde, varom nu är sagt, besluta förrättningsmännen.

3 §.

Förordnande för lantmätare att förrätta laga skifte meddelas av vederbörande överlantmätare. Ansökning om dylikt förordnande göres skriftligen och bör åtföljas av uppgift om

dels de ägor, vilkas delning är i fråga, samt deras ägare, dels ägare till mark, vilken gränsar till nämnda ägor, dels — — —.

3 kap. Om laga skiftes kungörande och fortgång.

4 kap. Om bestämmande av skifteslags omfång samt om tillstånd till skifte.

5 kap. Om inskränkningar i rätten att nyttja skifteslagets ägor under laga skifte.

6 kap. Om upprättande av ägokarta.

7 kap. Om bestämmande av gränserna kring skifteslagets ägor.

8 kap. Om ägoubyte.

9 kap. Om delningsgrund.

10 kap. Om undantag av mark från skifte samt om bildande av servitut vid skifte.

4 §.

Innehar delägare på grund av laga delning eller enligt sämjedelning, som skett innan denna lag trätt i kraft, strömfall, fiske, torvmosse, stenbrott eller annan sådan särskild lägenhet, som icke utgör fastighet för sig, — — —.

7 §.

Vid skifte av vattentäckt område må fisket, där det ej förut delats, undantagas såsom för delägarna gemensamt, där sådant prövas för delägarna i allmänhet medföra övervägande nytta och kunna ske utan någon delägares förfång.

11 kap. Om vad såsom inrösnings- och avrösningsjord räknas och om ägares gradering.

2 §.

Vattentäckt område skall graderas efter den nytta, som kan dragas av grunden och vattnet.

12 kap. Om hävdeförteckning.

13 kap. Om skiftesläggning och utflyttning.

6 §.

Skiftas vattentäckt område, och är stranden förut skiftad, skall till envar delägare läggas det område, som är beläget vid hans strand, såvitt det kan ske utan någon delägarers förfång.

14 kap. Om ersättningen mellan skiftesdelägare.

15 kap. Om tillträde av ägolorterna.

16 kap. Om skiftes avslutande samt utförande av föreskriven ändring i verkställt skifte.

17 kap. Om fördelning av skifteskostnader.

18 kap. Om delägarers och förrättningsmäns rätt att besluta i skiftesfrågor.

II avd. Om avstyckning.

19 kap.

III avd. Om andra lantmäteriförrättningar.

20 kap.

8 §.

Har vid skifte av vattentäckt område fisket däri med stöd av äldre bestämmelser ej intagits i delningen, eller utgör fiske särskild fastighet, må delning därav äga rum, så framt det kan ske utan någon delägarers förfång. För sådan delning skall uppskattning av fiskeområdet ske efter de olika delarnas godhet med hänsyn till fisket samt i övrigt i tillämpliga delar gälla vad som är stadgat om laga skifte. Har jämlikt 10 kap. 7 § vid skifte av vattentäckt område fisket undantagits såsom för delägarna gemensamt, må särskild delning av fisket icke äga rum.

IV avd. Om domstolar och rättegång i jorddelningsmål etc.

21 kap. 1—58 §§.

Lagen träder i kraft och skall lända till efterrättelse från och med den dag, Konungen bestämmer.

AMERIKANSK MOTOR-BRÄNNOLJA

"Prime Motor Oil" (P. M. O.)

Försäljes genom

Sydsvenska Petroleums Aktiebolaget

Malmö Tel. 1133	Lund Tel. 991	Landskrona Tel. 230	Trelleborg Tel. 21	Ystad Tel. 412	Simrishamn Tel. 93
		Kristianstad Tel. 162	Åhus Tel. 44	Sölvesborg Tel. 32	

I nfluensa- och förkylningstider

borde ingen underlåta att noga taga del av de föreskrifter, som givas i bruksanvisningen för

SALUBRIN

Genom noggrann sköljning av munhålan samt gurgling med lämpligen utspätt Salubrin förebygges och häves ofta smitta, varvid Salubrinets märkliga slemlösnande och uppfreskande egenskaper snart göra det oumbärligt vid munhållans rengöring morgon och afton. Genom intagning av mindre doser, 1 å 2 teskedar i ett halvt glas vatten en eller upprepade gånger, åstadkommes svettning, vilket vid förkylning är av stort värde. Stora doser verka på grund av denatureringsmedlet avförande.

RYLANDER & RUDOLPHS FABRIKS A.-B.

Telegr.-adr.: »Rudolphs» Henriksdal, Sverige Telefoner: 440 och 1440

Tillverka telefonkol och dynamoborstar lämpliga för alla i marknaden förekommande apparater och maskiner. Begär offert.

Observera

Svensk Fiskeritidskrifts annonser!

Vid behov av färsk Fisk och Vilt, salt Sill, Konserver, rukt Ål, rukt Lax, Böckling m. m. vänd Eder med förtroende till **SCHEDÉLL & Co.**, Fisk- och Viltaffär, Jönköping. Största på platsen. Tel. 118, 1771, 1821

PIX

INGEN VET VAR HAREN HAR SIN GÅNG, men envar vet, att PIX-PASTILLER finnas överallt. Askar i förseglade omslag å 50 och 25 öre. Ensamtilverkare: Pix Aktiebolag, Gävle.

A.-B. Julius Albrechtson & Co. Göteborg. tillverkar FISKNÄT, FISKGARNER och FISKREDSKAP. Gynna svensk industri! Prislista på begäran. Torde observera de billiga priserna.

UTFLYKTER Å MÄLAREN

till Drottningholm, Strängnäs och Skokloster

(Avgångstider: se dagspressen)

TRAFIKAKTIEBOLAGET MÄLAREN-HJÄLMAREN

GYTTORPS

JAKTPATRONER
skadeskjuta ej villebrådet
-om man siktar rätt!

STUREHOF

1:sta kl. Restaurant, Adelgatan 13, Malmö. Tel. 1253. Billigaste och bästa frukostställe. Middagar från 1—6. 3 rätter kr. 2:—, Populära soupéer från 6—11 e. m. Vällagad husmanskost.

Fisknät, Ryssjor, Mjärdar, Nättslingor och all övrig fiskredskap billigast från **ALBERT ENGSTRÖMS FISKREDSKAPSFABRIK**, Falun. Tel. 772. Illustrerad priskurant sändes gratis och franko.

HJ. SÖDERLINGS BAGERI, Eskilstuna
Specialité: Sundhetsbrödstillverkningar

Den Gyllene Freden
Vid Järmtorget, Stockholm. Telefon 8029

FISKREDSKAP. Fisknät (»Delsbo-Nät»), Nättslingor, Patent-Nät-Telnar, Drag, Metspån o. Revär m. m. Priskurant gratis o. franko. JON PAULSSONS FISKREDSKAPSFABRIK, Delsbo.

Restauranterna MALTA, KVARNEN och VIKINGEN, Hälsingborg
rekommenderas

Större och mindre skogsparker på rot såväl som sågtimmer
köpas kontant av *Säfoeåns Aktiebolag, Göteborg*

Lundgrens Fiskredskapsfabrik

Etabl. 1892 - Kungl. Hovleverantör

STOCKHOLM

12 Storkyrkobrinken 12

Telefoner: 2122, Norr 1022

Nättslingor av lin och bomull, olika djuplekar.

Nättråd till boning och lagningar.

Tältnar handslagna, finare o. grövre.

Gummistövlar av Hoods berömda fabrikt.

Oljekläder och sydvästar.

Drag, ståndkrok, saxar, håvar m. m.

Priskurant gratis

»Kaleva»draget
Nyaste, fiskligaste drag för gädda. Alla storlekar

FISKREDSKAP

Skötar = Nät = Tältnar

Gummistövlar

till lägsta priser

Leidesdorffs Fiskredskapsfabrik

Storkyrkobrinken 6 s Stockholm

Äldsta fiskredskapsfabrik i Sverige

Priskurant sändes gratis

Svensk Fiskeritidskrift

utkommer med sin trettondefemte årgång 1926 till samma omfång som förut, fördelat på sex häften och till prenumerationspris av **fyra kronor 50 öre**, för utlandet **fem kronor 50 öre**. Medlemmar av Sv. Fiskareförbundet erhålla tidskriften gratis som hittills. Årsavgiften i Förbundet är år 1926 **kr. 4:—**.

Redaktionens adress är **Södertelge**.

I frågor rörande tidskriftens distribution torde man hänvända sig till **Almqvist & Wiksells Boktryckeri-A.-B., Uppsala**.

Annonsörer hänvisas för år 1926 till: *Svensk Fiskeritidskrifts Annons-expedition, Stockholm 14*.

Fjärde häftets innehåll:

	sid.		sid.
Uppsatser:		Färnans förekomst	115
Ät mera fisk	97	Nätimpregnering	115
Ett föroreningsärende från Stångån—Roxen	103	Svenskt bolag för fiskfrysning på Island	117
Fiskevård och nödhjulsarbeten	108	Duktig älfångst	117
		Fiskkonserveringskurs i Karlshamn	118
		Från Trollhättans fiskodlingsanstalt	118
Litteraturmeddelanden:		Handelsstorlek på ål	118
<i>W. Fehlmann</i> . Die Ursachen des Rückganges der Lachs-fischerei im Hoehrhein	110	Fiskerilån för båtar	118
		Resultat av kräftutplantering	119
Smärre meddelanden:		Ökning i Göteborgs trålfloffa	121
Statens fiskodlingsanstalter 1924—1925	111	Sjösjuka fiskar	121
<i>C. G. Johs. Petersen</i>	112	Byrådirektör Alm (resa till Amerika)	121
Belöningar för dödade skålar 1925	112	Konservering av elritza (till bete)	122
Hushållningssällskapens fiskodlingsanstalter 1924—25	112		
Sveriges fiske 1924	112	Författningar rör. fiske:	
Uppsala läns Mälarefiskareförening	114	Lag om rätten till vissa vatten i övre delen av Västerbotten d. 19/6 26	123
Glans fiskeriförening	114	Lag om delning av jord å landet d. 19/6 26	123